

NYHEDSBREV OKTOBER 2009

Sommeren er overstået, de lyse nætter for længst forbi, og nu skal vi snart sætte urene tilbage. Ja, det er efterår og tid til et nyhedsbrev fra Den Sikre Vej. De aktive i foreningen har i sensommeren iværksat en aktivitet med indsamling i forskellige cafeer, butikker m.m. Vi har opsat indsamlingsbøsser forskellige steder – nogle er blevet samlet ind igen med donationer i, og andre steder er der opsat nye indsamlingsbøsser. Vi har stadig en del indkøbte indsamlingsbøsser, så det er en aktivitet vi fortsætter med i et stykke tid fremover. Hvis der er nogle af jer medlemmer og sponsorer, der kender et godt sted at opsætte indsamlingsbøsser, så sig gerne til. Vi sender også gerne et par indsamlingsbøsser ud til jer, hvis der er nogle, der ønsker at iværksætte en indsamling.

En anden veloverstået aktivitet, som foreningen igen i år har gennemført, er aktiviteten på Københavns karneval i pinsen i foråret. Den første artikel i nyhedsbrevet omhandler netop vores aktivitet på karnevallet. Derefter er der en artikel om Camino Seguros Hotel Lazos Fuertes, som desværre må lukke. Til sidst en frivillig historie fra Early Childhood programmet på lossepladsen, hvor Mette Buch Andersen beskriver, hvorledes hendes oplevelse på samme tid har været både den bedste og den værste oplevelse, hun nogensinde har haft.

God læselyst...

Julie Oxenvad

Kasserer, den Sikre Vej

Den Sikre Vej på Børnekarnevalet 2009

Af Stine Filtenborg Hansen (bestyrelsesmedlem, Den Sikre Vej)

Den Sikre Vej tilbragte igen i år to festlige og varme dage på børnekarnevalet i Fælledparken i Pinsen den 30. og 31. maj 2009. Børnene på børnekarnevalet kunne for første gang komme og lave deres egen badge hos Den Sikre Vej. Børnene kunne tegne eller skrive på et lille stykke papir, som Den Sikre Vej så efterfølgende trykte som badge til at sætte på trøjen. Der blev lavet mange fantasifulde og flotte tegninger på børnenes badges.

Den Sikre Vej tilbød også børnene at få flettet kunstigt hår i forskellige farver i børnenes hår. Børnene synes, det var sjovt at få flettet deres hår i sjove farver.

Imens børnene fik flettet hår og tegnede til badges, tilbød Den Sikre Vej forældre og børn information om Camino Seguros arbejde for lossepladsens børn. Der kom også andre forbi, som var interesseret i vores arbejde. Blandt andet var der flere, som var interesserede i at høre nærmere om mulighederne for at blive frivillig på projektet i Guatemala.

Den Sikre Vejs deltagelse på børnekarnevalet har været nogle af de største aktiviteter, som foreningen har gennemført, og vi kan kun sige, at det igen i år har været en succes. Foreningen har fået 8 nye medlemmer fra børnekarnevalet og efterfølgende også en sponsor, der har meldt sig. Desuden har vi fået 1400 kr. i donationer, som alle overføres direkte til Camino Seguro.

Hotel Lazos Fuertes lukker sine dører

Af Camilla Højbjerg (formand, Den Sikre Vej)

For fem år siden blev hotellet Lazos Fuertes åbnet i Antigua Guatemala som en del af Camino Seguro. Hotellet skulle tilbyde arbejde og træning i hotelindustrien for unge fra Camino Seguro, samt tilbyde logi for gæster til projektet. Over de sidste år har Camino Seguro arbejdet hårdt for at få hotellet til at opfylde disse mål på bæredygtig vis. Dette er desværre ikke lykkedes af forskellige årsager. Dels var det ikke muligt at få de nødvendige tilladelser til at bygge træningsfaciliteter, og dels viste det sig vanskeligere end forventet at etablere et træningsprogram, der kunne opnå den nødvendige certificering. Dette kombineret med hård konkurrence i hotelbranchen i Antigua, stigende omkostninger og en turistindustri i krisetider har fået investorer og bestyrelse til at tage beslutningen om at lukke hotellet fra den 20. oktober. Da hotellet ikke forventes at nå et bæredygtigt niveau inden for en overskuelig tidshorisont vil ressourcerne gøre bedre nytte andetsteds.

I Den Sikre Vej har vi fulgt med i hotellets udvikling med interesse, og vi er kede af at se det lukke, men vi forstår og støtter op om beslutningen. Vi sender vores tak og bedste ønsker til alle de personer, der over de sidste år har været med til at kæmpe for at gøre en fantastisk idé til virkelighed. Vi håber, at de nu vil bruge deres energi på andre af Camino Seguros projekter.

Mine børn i Guatemala

Af Mette Buch Andersen (aktiv, Den Sikre Vej)

Jeg nærmer mig de 30 og har aldrig haft et biologisk ur, der tikkede, sådan er det i og for sig stadig - det vil sige lige med undtagelse af "mine" børn i Guatemala.

Efter at jeg var nede og arbejde på Camino Seguro har børnene på projektet fået en hel speciel plads i mit hjerte. De bliver omtalt som mine børn, hvilket ofte har skabt forvirring, ikke mindst hos min gamle mormor.

Jeg tog til Guatemala sidste år for at arbejde på Camino Seguro. Det var i den grad med bankende hjerte, at jeg tog af sted – jeg anede ikke, hvad det var jeg gik ind til, men bildte mig selv ind, at det var noget jeg sagtens kunne klare - også uden at kunne tale spansk. Det viste sig at sprogbarrieren var der, men det var nu mest i forhold til de voksne. Jeg arbejde med de aller mindste børn på projektet - det vil sige dem mellem 1 og 2 år, og en af de bedste (ud af mange) ting var, at sproget sådan set var underordnet.

At møde ind om morgenen og blive mødt af lille Wilson, der stormer en i møde med åbne arme, var en helt ubeskrivelig følelse. Wilson blev min bedste ven i vuggestuen, han var lille bitte, beskidt og havde haft en hård start på sit meget korte liv. Da jeg startede, var han bange for alt og alle og ville ikke knytte sig til nogen. Jeg insisterede på at lege med ham hver dag og tvangs elske ham helt ubetinget. Det resulterede i, at han åbnede op og fik et smil frem i tide og utide. Det var ikke mine overbevisende pædagogiske evner, som jeg ikke ejer, der gjorde, at Wilson åbnede op. Det var ganske enkelt fordi han ikke var vant til, at der var en der kom hver dag og krammede livet ud af ham på den gode måde.

Det var ikke kun Wilson der rørte mig dybt, det var også at se de andre børn løbe rundt og lege og grine på trods af, at de havde absolut ingenting. Jeg kunne ikke lade være med at tænke på min lille nevø derhjemme, som var på helt samme alder og ikke havde en eneste bekymring i verden. Inden jeg tog af sted, havde jeg besluttet mig for, at jeg ikke ville have dårlig samvittighed over, hvad jeg havde og mit liv derhjemme, men det var lidt svært til tider. Når den dårlige samvittighed overtog, blev jeg enig med mig selv om, at jeg trods alt havde brugt nogle af mine ressourcer på at tage ned og arbejde som frivillig - og det måtte da også tælle for noget.

Arbejdet med børnene bestod for mit vedkommende mest i at lege, skifte bleer og bade dem. Ikke ligesom de frivillige, der arbejdede på skolen med de større børn. Skolen er den største del af projektet, og det er især her man kan se projektet hovedformål blomstre. Det handler om, at vi tror på, at uddannelse er en stor hjælp til at komme ud af fattigdom. I skolen bliver der blandt andet undervist i engelsk, som uden tvivl vil åbne flere døre for børnene i fremtiden.

Jeg er af den holdning, at det er meget svært at ændre børnenes tankegang uden at forældrene også er villige til at ændre deres. Efter min mening var et af de mest rørende tiltag på projektet, at der blev dannet en klasse for børnenes familier. Rigtig mange af børnenes forældre kan hverken læse eller skrive. De arbejder på den kolossalt store og meget ildelugtende losseplads, der ligger lige ved siden af projektet. Her samler de ting, der kan sælges til genbrug - et arbejde der ikke er ret meget fremtid i, men en nødvendighed for deres overlevelse. For at hjælpe forældrene samt andre slægtninge til at skabe flere muligheder for dem selv, gav vi dem muligheden for at blive undervist i spansk. For at lokke dem til lavede vi en aftale om, at vi ville give dem mad hver måned, hvis de deltog i undervisningen 75 procent af tiden. Desværre var der på det tidspunkt, hvor jeg var der, ikke helt så mange tilmeldte, som man kunne håbe, men jeg håber og tror, at vi har nået ud til flere.

Det meste lyder måske som en stor solstråle historie, men jeg skal love for, at der også var dage, hvor man tænkte det hele kunne være lige meget. Jeg sad en dag og havde lus i håret, var sulten, havde kvalme af lugten fra lossepladsen og kunne ikke få en 12-årig pige til at gå i skole, fordi hun skulle ud og sælge stoffer for sin bande. Ligeledes knuste det mit hjerte, når jeg så brændemærker på ryggen af mine børn, men alt i alt var det nok den største oplevelse, jeg har haft i mit liv.

Selvom det lyder som en floskel vil jeg mene, at det er vigtigt at huske på, at alle de ting vi har, ikke er noget vi skal tage for givet. At tage ud og se hvordan andre mennesker lever sætter tingene lidt i perspektiv. Min tur til Guatemala var på en mærkelig måde både den bedste og den værste oplevelse jeg har haft, men jeg ville aldrig have været den foruden.